

Wat is vrijzinnig?

Vrijzinnigheid is een levenshouding, een mentaliteit. Wij streven een open, tolerante en vrije, kritische houding naar de samenleving, haar ontstaan en de toekomst. We gaan het gesprek aan tussen jong en oud, binnen eigen kringen met buitenstaanders, tussen christenen en andersdenkenden. Het betekent vooral dat we proberen goed te leren samen met de medemens.

En we beschouwen ons zelf, de wereld om ons heen en het onbegrijpelijk. Daarbij spreken we oetsers van onze belevingen met elkaar om zo te kunnen leven op onze eigen spirituele reis. We richten hem op de grote verscheidenheid van gedachten, de ruimte en het respect dat wordt ervaren voor het op eigen wijze geloven en denken. Wij voelen ons verwant met de ondogmatische traditie van het christendom.

In de Marge

Met opmaak: Lettertype: (Standaard) +Hooftekst, 16 pt
 Met opmaak: Links: 1,25 cm, Rechts: 0 cm
 Verwijderd: na

Verwijderd: proberen
 Verwijderd: te bezunderen.
 Verwijderd: bewaken, bewonderen en kritisch te bezunderen

Mede dankzij Lubbertus Huisman...

Beste leden,

In de vele jaren dat ik betrokken ben bij de Vereniging, valt het mij op hoeveel nieuwe leden zich bij ons hebben aangesloten. In de jaren tachtig van de vorige eeuw viel de naam van Lubbertus Huisman nog wel eens. Nu weten velen van U niet meer wie hij is geweest. Daarom wil ik deze uitgave graag iets vertellen over zijn en onze historie.

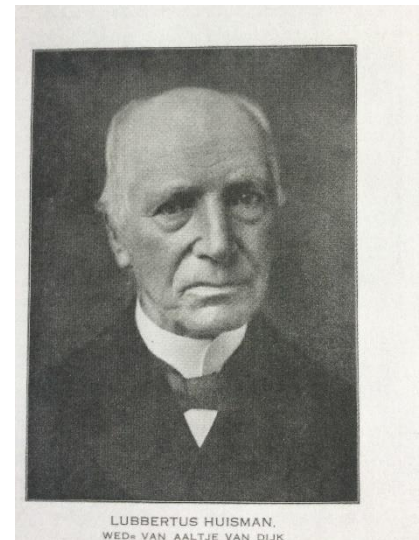
Op 14-02-1907 wordt in Kampen de Vereniging van Vrijzinnig Hervormden opgericht. 27 Leden van de Hervormde gemeente te Kampen maken zich bezorgd over de eenzijdige, starre koers van hun kerk en missen het geluid van een vrijzinnig predikant. Zij richten daarom de Vereniging van Vrijzinnige Hervormden op. Het verzoek aan de kerkenraad van de Hervormde gemeente om eens in de vier weken in de kerkgebouwen een vrijzinnig predikant te laten voorgaan, werd afgewezen. Op 16 mei 1907 liet de

kerkenraad weten: “De kerkenraad der Ned. Hervormde Gemeente te Kampen acht het niet mogelijk, dat door het bestuur eener kerkelijke gemeente als de Zijne die Jezus Christus belijdt als Haar levende Hoofd, welke overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging in beginsel kan worden voldaan aan een verzoek om harer kerkgebouwen ter beschikking te stellen voor eene prediking, waar het Hoofd der Gemeente, Jezus Christus, als zodanig niet tot zijn recht komt.”

Na dit besluit van de kerkenraad deden inmiddels 125 leden van de VVH hetzelfde verzoek aan de Evangelisch Lutherse Gemeente. Hier kregen we wel toestemming en de eerste kerkdienst kon op 23 juni 1907 worden belegd. Ook de Doopsgezinde Gemeente stemde positief in met een dergelijk verzoek. In 1912 kocht de VVH het vroegere hotel “De Dom van Keulen”, Boven Nieuwstraat 83, welke de naam “Levensbron” krijgt. Hier vertrok

destijds de diligence naar Zwolle en Deventer. De exploitatie van dit gebouw is mogelijk gemaakt door Lubbertus Huisman.

Lees verder op pagina 2

IN DIT NUMMER:
 Voorzitter pag. 1 en 2
 Colofon pag. 2
 Pasen pag. 3
 Hennie Berendse pag. 5
 Soep & Ontmoet pag. 7
 Spreken bij
 uitvaarten pag. 8
 klezmer muziek pag. 10
 Ventura-vrijwilliger pag. 11
 Samenleving in gesprek 12
 Comforters pag. 15
 Sterke vrouwen pag. 17
 gedicht pag. 20

Tevens legateert hij op 31-12-1921, na zijn overlijden, een groot deel van zijn vermogen aan de Vereniging.

Een vereiste uit dit testament was dat tenminste twintig maal per jaar een dienst moet worden verzorgd door een predikant van elders en de organist een traktement moet krijgen. Op deze wijze hoorden we ook nog eens de visie van andere predikanten.

In 1955 wordt het gebouw aan de Boven Nieuwstraat 83 verkocht en gaat de Vereniging over naar de Vloeddijk 62. Dit woonhuis was reeds in bezit van de Vereniging. Op 22-11-1956 wordt het aldus ingewijd. Onze weldoener, Lubbertus Huisman, werd geboren te Kampen op 04-11-1836 en stierf alhier op 31-12-1921. Op 23-11-1867 werd hij in de raadsvergadering benoemd tot hoofd van de school te Wilsum.

Een jaarwedde van 400 gulden plus 20 cent per kind en per kwartaal van ieder kind dat geregeld de school bezocht d.i. het welk meer dan de helft der lessen bezocht, met vrije woning en tuin. In de raadsvergadering van 7-9-1877 is hem uit deze betrekking ontslag verleend.

Hij vestigde zich hierna voorgoed in Kampen en heeft zijn zuster bijgestaan in haar bedrijf aan de Oudestraat. Tevens was hij directeur van verschillende muziek- en zangverenigingen. In 1878 huwde hij op 43-jarige leeftijd de vijftien jaar jongere Aaltje van Dijk. In 1879 overleed zij reeds. Hij bleef de rest van zijn leven weduwnaar.

Lubbertus Huisman liet de Vereniging o.a. 50.000 gulden na en enkele landerijen. Ook stichting De Verenigde Gasthuizen deed Lubbertus Huisman een legaat toekomen. Zij kregen de opdracht het graf van de familie te onderhouden op de Kamper begraafplaats te IJsselmuiden.

De Vereniging is Lubbertus Huisman veel dank verschuldigd en zo blijven wij hem met veel eerbied gedenken.

Bram Carsouw

Colofon

Vereniging van Vrijzinnigen

Vloeddijk 62
8261 GD KAMPEN

kerkdienst gemist: www.kerkdienstgemist/assets/740410

Voor een persoonlijk gesprek en/of inlichtingen over de vereniging, staan onderstaande personen u graag te woord:

Voorganger:

Ds. Anneke van der Velde
038-4525172
veld5834@planet.nl

Voorzitter:

Bram Carsouw a.i.

Penningmeester:

Henk Pippel
06-27325123

Algemene bestuursleden:

Bram Carsouw, Piety van den Berg-de Hoop en Janny Schuiling.

Secretariaat:

secre.vvfkampen.nop@gmail.com

Wilt u meer weten over de activiteiten die wij gedurende het seizoen organiseren? Vraag dan onze programmabrochure aan of kijk op onze website voor de digitale en doorbladerbare versie.

www.vrijzinnigkampen.nl

Ook vindt u hier, in de kalender/agenda alle activiteiten op rij.

Deze uitgave kwam tot stand onder toezien van Piety van den Berg - de Hoop.

Ontluikend Pasen

We leven in de veertigdagentijd. De lijdentijd, de opmaat naar Pasen, waarin we bezinnen op het lijden en sterven van Jezus. Wat mij betreft de ultieme metafoor voor hoe mensen kunnen lijden in het leven. Eraan onderdoor kunnen gaan. Aan hun goede bedoelingen, aan hun idealen, of gewoon aan de omstandigheden of wat hen overkomt. Dat wordt in de kerk ook wel eens 'de gebrokenheid van het bestaan' genoemd.

Er zijn mensen die zich van die gebrokenheid afkeren; zich juist willen richten op het positieve, en niet dagelijks geconfronteerd willen worden met lijden en verdriet. Voordat je het weet ben je een verzuurde

zwartkijker. Dus is het adagium: zet de tv uit, lees geen kranten meer, en richt je op de positiviteit in je bestaan. Dat kun je best een tijdje volhouden, en dat is ook best fijn, maar mijn ervaring is, dat het lijden en/of het verdriet zich vanzelf wel weer ergens opdringen. Soms in je zeer naaste omgeving.

Zo ontmoette ik in het revalidatiecentrum Inge. Een vrouw van midden dertig, die onlangs een verschrikkelijk ongeluk had gehad, waarbij haar zoontje om het leven was gekomen. Zelf had ze het -zwaargewond-, overleefd. Ze lag op bed, en kon bijna niets anders dan naar buiten kijken. Op de vensterbank stond een foto van haar overleden zoontje. We spraken over het diepe verdriet wat in haar leefde, en waar ze de kracht en de moed vandaan moest halen om het leven toch weer op te pakken, samen met haar echtgenoot en haar twee andere kinderen.

Ik zag het donker van het lijden, waar geen snelle troost voor is. Een verdriet waarnaar je alleen maar kunt luisteren, en stil kunt zijn. En natuurlijk zal de pijn na verloop van tijd milder worden, en zal er heus wel weer een sprankje licht komen, maar voor nu restte er niet meer dan neer te zitten bij de puinhoop van het leven. Het uit te houden, samen, en de ander te ondersteunen in het voelen en praten erover. Word je daarmee

een verzuurde zwartkijker? Ik denk het niet. Je wordt wél iemand die re-liëf in het leven ziet. Een leven dat naast al het fijne en mooie, hoe dan ook pijn en verdriet met zich mee-brengt. Daar gaat denk ik ook de veertigdagentijd over. Het lijden is er, en pas als je dat hebt doorvoeld-veer-tig dagen lang, een woestijntijd lang-, kan er ook weer licht gloren. Nieuw leven, nieuwe mogelijkheden en hoop.

Het was lang stil tussen Inge en mij. En toen zei ik -om de stilte te door-breken en mijn meeleven te uiten- : 'Dit verdriet is bijna te groot voor een mens om te dragen'. Tot dan toe had Inge vooral naar buiten gekeken door het raam, of naar de foto van haar overleden zoontje, maar nu keek ze me recht en indringend aan en zei: 'Maar ik ga wél door. Ik wil er zijn voor mijn man en kinderen. Ik wil mijn leven weer oppakken, omdat ik weet dat het de moeite waard is.'

Heel voorzichtig, maar vastberaden, begon het licht van Pasen te gloren.

Anneke van der Velde

Zie de Lente

Barst plots in de sneeuw de helleborus open

trompettert leven en knalt geel forsy-thia.

Guur waait de lente weg de stille winter dun hoog licht verdrijft behaaglijk vuur.

Ineens moet alles uit zijn grond of tak in bermen joelen paardebloemen

de kromme wilg rilt in zijn lichte groen.

Daar staan wij ook, naakt en koud met bloesem

in grijzig haar en willen warm en wild en dat we houden van die schrille kleu-ren

van elkaar.

© Marjoleine de Vos

Als u eens een gesprek met mij wilt: bel of mail mij gerust! veld5834@planet.nl, 06 52680894.

Niet voor te stellen...

Hoe worden de operaties en hulpmiddelen gefinancierd? Net als bij ons, hebben ze hier een ziektekostenverzekering. Omdat het voor veel mensen vaak te kostbaar is, heeft niet iedereen die. Vaak wordt er dan eerst thuis gedokterd, soms met fatale gevolgen.

Jammer dat ik de foto's van Dina vergat de vorige keer. Nu wel! Bovenop haar voet heeft ze ook nog een gapend gat, hoe dat ooit dicht gaat? 'k Vroeg haar hoe dit was ontstaan, ze vertelde dat het been zo erg was opgezwollen dat de huid volledig is geknapt, onvoorstelbaar!

Zo gebeuren er meer dingen hier die wij ons in Nederland niet voor kunnen stellen.

Jaren geleden viel Benedict die erg spastisch is voorover uit zijn rolstoel. Kaak gebroken en niet verzekerd. Ik ging mee om hem naar het ziekenhuis in Kisumu te brengen. Daar heette hij plotse-ling Frank! Een medewerkster van het centrum had een zoon, Frank genaamd, van Benedicts leeftijd. Om hem opgenomen en behandeld te krijgen, werd diens kaart gebruikt. Nood breekt wet! Zo ziet men hier op het centrum soms ook dingen door de vingers. Medemenselijkheid staat hoog in het vaandel.

Onvoorstelbaar óók; een man kruipend als een klein kind met teenslippers aan zijn handen. Een vrouw in Sondu, lopend op handen en voeten als een aap, haar gezonde kinderen er achter aan! Ondenkbaar en moeilijk voor te stellen in ons wereldje. Ik durf er niet eens foto's van te maken.

Handwerkdagen

Vorige week dinsdag gingen we van start. Ook hier eerst 's morgens een ochtendwijding met zang, 'k zal proberen er een video van te plaatsen. Na afloop van de zang wordt mij altijd gevraagd of ik iets te melden heb. Ik vertel dat ik blij en dankbaar ben om terug te zijn en omdat het heel goed gaat, zes weken kan blijven. Een spontaan applaus en gejuich volgt! Duidelijk, ze hebben er weer zin in en ik niet minder. Oude en nieuwe leerlingen, iedereen kiest er voor om eerst een tasje te maken. Eenvoudig werk met leuk resultaat. Het is onvoorstelbaar hoe de

spastische Benedict en Sandra het voor elkaar krijgen om goed werk te leveren. Ook Brenda met vergroeide vingers doet het geweldig! Haar ken ik al vanaf dat ik hier in 2009 voor het eerst kwam. Een lieve meid die stille-tjes haar ding doet. Ze is 28 nu en verplaatst zich moeizaam met krukken. De meisjes Faith en Joyce waarmee Corrie vorig jaar heeft zitten zweten om hen de simpele rijgsteek te leren, werken nu zelfstandig! Wow! Naast mij zit Kate te zwoegen, ze moet bijna bij elke steek geholpen worden, engelengeduld heb je nodig hier!

Vanaf 8 tot 12.30, met halfweg een korte theepauze, is erg intensief. Heel fijn dat ik op de zondag en de handwerkdagen mijn maaltje in de keuken mag halen zodat ik daarna even plat kan. 'k Mag wel vaker eten uit de keuken halen, maar het vet wat

ze daar gebruiken is echt geen Becel of olijfolie. Om twee uur pakken we de draad weer op tot vier uur. Ik laat ze op z'n Keniaans weleens een kwartiertje wachten, hoor 'No problem in Kenya!' Ik ben altijd blij als de bel het einde van de les aankondigt. Voordat alles is opgeruimd is het half vijf. Ik wil dan maar één ding: plat! 'k Heb geen rug meer over! Maar dan staat Merci voor de deur, een zwakbegaafde vrouw uit de buurt, ze scharrelt hier elke dag rond en helpt soms een handje. Ze laat me twee knopen zien. Engels kan ze niet, maar het is duidelijk, kan ik de knopen aan haar jasje naaien? Mijn bed moet nog maar even wachten. Vermoeiende dagen, maar als je ziet hoe enthousiast iedereen bezig is, dan... ach na een uurtje liggen ben ik er weer! Vandaag (dinsdag) de derde lesdag gehad. Het verschil van meisjes is groot, sommigen gaan als een speer en anderen zal het moeite kosten om één tasje klaar te krijgen. Daarna moet ik aan de bak, de leerling die ze vorig jaar voor mij afmaakte is weg en ik zal het nu zelf moeten doen in de verloren uurtjes op de maandag of vrijdag waarop ik geen vastomlijnde bezigheden heb. Om de leerlingen en leraressen te laten zien wat je met restjes stof kan doen, ben ik nu bezig om van reepjes stof pannenlappen te maken. Lerares Perez helpt mij een handje met het vlechtwerk, het scheelt een stuk en zij is blij

met een leuk karweitje. De leerlingen van de kappersopleiding doen ook mee met handwerken en maakten vandaag een telefoontasje om de knoopsgatensteek te oefenen, onvoorstelbaar

hoe blij ze zijn met zo iets kleins!

Warme groet (het is 30 graden, hier),

Hennie Berendse

Voortgang van Soep & Ontmoet

De bijeenkomsten van Soep & Ontmoet blijken duidelijk in een behoefte te voorzien. In dit nummer vertelt Corry Bouter over haar werk als spreker bij uitvaarten en lezen we het relaas van Victor Michielse, die bij Ventura als vrijwilliger de handen uit de mouwen steekt. Ook vertelt Nel van der Werf (88) over haar vrijwilligerswerk in de Vijverhof.

Veel leesplezier!

Spreken bij uitvaarten door Corry Bouter

Op vrijdag 27 januari j.l. heb ik tijdens de samenkomst 'Soep en Ontmoet' verteld over mijn ervaringen als spreker bij uitvaarten.

Wanneer ik de aula binnenloop om het in memoriam, dat ik dadelijk zal uitspreken, op de kathedraal te leggen, is het er nog stil. Ik begroet de uitvaartverzorgers die de bloemstukken rond de overledene plaatst, de medewerker die de muziekapparatuur controleert en begeef me dan naar

de familiekamer. Daar begroet ik de familie die ik de afgelopen dagen beter heb leren kennen. Ik drink een kop koffie mee en praat met hen over het aanstaande afscheid. Nog even en dan kan de plechtigheid beginnen.

Het unieke in de mens

Iedere plechtigheid is bijzonder op zijn eigen manier, omdat ieder mens van wie afscheid wordt genomen speciaal is. De levensverhalen die ik schrijf aan de hand van herinneringen aan de overledene zijn stuk voor stuk uniek. Zo begeleid ik uitvaarten van zeer oude tot heel jonge mensen. Als humanistisch spreker kom ik in contact met mensen die allemaal een verschillende levensovertuiging hebben. Wat deze mensen gemeen hebben is dat ze ervoor willen zorgen dat hun dierbare een respectvolle uitvaart krijgt.

Aandachtig luisteren

Wanneer er een melding van overlijden komt, maak ik een afspraak met de familie voor een gesprek dat zo'n twee uur in beslag neemt. Soms spreek ik met een enkele partner terwijl er bij een ander gesprek mogelijk wel dertien mensen om de tafel zitten. Tijdens deze ontmoetingen komen herinneringen en anekdotes naar voren vanuit verschillende invalshoeken. Door goed te luisteren en soms een verdiepende vraag te stellen, krijg ik de informatie die nodig is voor een levensverhaal. Ik schrijf in de dagen die volgen zonder oordeel het verhaal over de overledene. Ieder levensverhaal komt nog beter tot zijn recht als ik verbindingen weet te maken met de afbeelding of tekst op de rouwkaart of met de muziek en bloemen die gekozen worden. Daarnaast plaats ik graag dit

individuele verhaal binnen een grotere context in de regionale, landelijke of zelfs wereldgeschiedenis omdat het leven van die ene man, vrouw of kind op die manier nog meer betekenis krijgt.

Vertrouwen

Het komt voor dat families bepaalde gebeurtenissen het liefst onbesproken laten. Toch krijg ik vaak in de loop van het gesprek het vertrouwen en zijn de nabestaanden open over hoe dingen zich hebben afgespeeld. Uit ervaring weet ik meestal de juiste woorden te kiezen, die recht doen aan de geschiedenis van de overledene en diens omgeving, zonder hun vertrouwen te beschamen. Bovendien heeft de familie altijd het recht om feitelijke onjuistheden in de tekst aan te geven. Als het verhaal klaar is, lees ik het voor of stuur ik het concept ter goedkeuring toe en als het nodig is, pas ik de tekst aan. Pas nadat de familie het verhaal heeft om-

armd, spreek ik het uit tijdens de plechtigheid. Soms hoor ik onder het voorlezen een snik of klinkt er zacht lachen, omdat de overledene uit het verhaal herkend wordt. Dan weet ik dat ik mijn werk goed heb gedaan. Ik heb het gevoel dat alles wat ik tot nu toe in mijn leven heb gedaan en ervaren bijdraagt aan mijn taak als humanistisch spreker. Een taak die ik - net als mijn collega's - met alle liefde vervul. Meer informatie over de Humanistische Uitvaartbegeleiding en de sprekers op www.humanistischeuitvaart.nl.

Vrijzinnigen presenteerden traditionele klezmer muziek met Mishmash in St Annakapel

De Vereniging van Vrijzinnigen Kampen-Noordoostpolder, organiseerde op zondag 5 maart een klezmer concert in de Sint Annakapel. Klezmer is een traditionele muziekstijl die zijn oorsprong vindt in de Joodse gemeenschappen van Centraal- en Oost-Europa. Het klezmer ensemble Mishmash van Quintus speelde een voorstelling over het verhaal van Esther / Purim uitvoeren. Samen met een verhalenvertelster brachten ze het verhaal met muziek en zang.

Het klezmer ensemble Mishmash (Joods voor mengelmoes) bestaat uit viool, zang, klarinet, fluit, basklarinet en accordeon. Het ensemble speelt regelmatig op feestjes en festivals.

Traditionele muziek

Klezmer muziek is een traditionele muziekstijl die zijn oorsprong vindt in de Joodse gemeenschappen van Centraal- en Oost-Europa. Het woord "klezmer" is afgeleid van het Hebreeuwse woord "kley zemer," wat "muziekinstrumenten" betekent. Klezmer muziek is meestal instrumentaal en wordt gespeeld op traditionele Joodse instrumenten, zoals de viool, klarinet en accordeon. De oorsprong van klezmer muziek ligt in de 16e eeuw, toen Joodse muzikanten in Oost-Europa werden ingehuurd om te spelen op bruiloften en andere feesten. Deze muzikanten creëerden een unieke stijl van muziek

die elementen bevatte van zowel Joodse als lokale volksmuziek. Naarmate de klezmer muziek zich verder ontwikkelde, werden er ook invloeden van klassieke muziek, jazz en zelfs rock-'n-roll aan toegevoegd.

Revival

Tijdens de Tweede Wereldoorlog en de Holocaust werden veel klezmer muzikanten vermoord, waardoor de stijl lange tijd in de vergetelheid raakte. Pas in de jaren '70 en '80 van de vorige eeuw werd klezmer muziek herontdekt en opnieuw populair. Tegenwoordig wordt klezmer muziek over de hele wereld gespeeld en zijn er zelfs moderne interpretaties van deze traditionele stijl te vinden. De muziek wordt vaak geassocieerd met feesten en dansen, maar de muziek kan ook melancholisch en emotioneel zijn. Veel klezmer nummers vertellen verhalen over de geschiedenis en cultuur van de Joodse gemeenschappen waar de muziek zijn oorsprong vindt.

Vrijwilliger bij Ventura

Victor Michielse vertelde tijdens een Soep & Ontmoet-bijeenkomst over zijn werk als vrijwilliger bij Ventura.

Even een voorspel voordat ik bij mijn vrijwilligerswerk kom. In den beginne (dat was in de jaren '80) werd Jan Lief-ting aangenomen op de technische school De Gilden aan de Hanzelaan in de Hanzewijk. Hij werd daar leraar Nederlands. Aan het eind van elk schooljaar deelde de directeur de diploma's uit. In de ogen van Jan een dorre vertoning. Op de lagere school ging dat fraaier met een musical. Jan kreeg de vrije hand in de organisatie van het einde-school-feest voor de leerlingen. Dat werden musicals van klein naar groter. Zo werd het decor "school" "binnenstad".

Hij richtte de musicalschool Ventura aan het eind van de vorige eeuw op. Kerst In Oud Kampen was geboren. Kinderen konden zich opgeven om zang-, dans- en acteerles te krijgen van professionele docenten. Een jaar oefenen en dan op de planken in de Stadsgehoorzaal. Optreden in een echte schouwburg; dat vergeet je je hele leven niet meer.

In 2007 bestond een van de fusiepartijen van DeltaWonen honderd jaar. Dat was De Eenvoud. Daarvoor heb ik Jan Lief-ting ingehuurd. Hij heeft er een mooi feest van gemaakt. Een paar jaar later ging ik met vervroegd pensioen en meldde ik mij als vrijwilliger. Toen zat het gezelschap in de oude Flevoschool aan de Noordweg. Daar zijn lokalen waar dans, spel en muziek werd bedreven. Op de eerste verdieping is de kledingzolder, gevuld door het naaiatelier (veelal moeders van kinderen die op Ventura zaten). Wij zijn een geduchte concurrent van Kalf kledingverhuur.

Ik vond aansluiting bij de techniegroep. We hebben de beschikking over een hal

met professionele apparatuur. Die maakte de decors en attributen die nodig waren voor de eindvoorstelling in de Ge- hoorzaal en Kerst In Oud Kampen. Voor KIOK werd in september begonnen. Veel overleg met de gemeente voor de evene- mentenvergunning. Dat was vijf jaar lang ook mijn werk. Een boekwerk van wel tachtig pagina's. Zaterdag, vier uur voor de voorstelling, vond de schouw plaats met politie, brandweer en EHBO. Dan moest er koortsachtig nog een en ander worden aangepast.

In 2015 heeft Ventura een persconferen- tie gehouden, waarin zij "einde oefen- ning" aankondigde vanwege geldgebrek. Stefan van Dijk van De BEMOG las het in de Stentor en besloot een substantiële bijdrage te leveren; dat doet hij nog elk jaar.

Tijdens het festival werken er wel hon- derd vrijwilligers. Het budget is 150.000 euro. Vorig jaar was de 21ste editie en de eerste die met een positief financieel re- sultaat eindigde. Vrijwilligers zijn niet gratis. Zij zijn onbetaalbaar.

Victor Michielse

SAMENLEVING IN GESPREK BIJ DE VRIJMETSELAARSLOGE

Waarom?

De hedendaagse wereld staat bol van de digitale communicatie. Er is een veelvoud van manieren om elkaar berichten te sturen. Maar komen we nog wel toe aan persoonlijke gesprekken, face-to-face? Om te komen tot oplossingen van hindernissen en problemen is samen zoeken naar oplossingen gewenst. Verbinding en samenwerking leidt tot een betere gemeenschappelijke toekomst. Een betere wereld – begint bij jezelf. Verbinding en vertrouwen wordt veelal verkregen door de overeenkomsten, die vervolgens een goede basis vormen om daarna in respect met elkaar in gesprek te gaan over de verschillen.

Hoe?

Wij willen die face-to-face gesprekken helpen te ontwikkelen en versterken en met elkaar het gesprek aangaan. Wat inspireert de ander en hoe kunnen we geïnspireerd worden door onze gesprekspartner? Daarom organiseren wij ontmoetingen met gesprekken rondom een actueel thema, die van een korte inleiding wordt voorzien. Iedereen kan zijn/haar visie over het onderwerp naar voren brengen. Er wordt door iedereen aandachtig geluisterd, verschil van mening mag naast elkaar bestaan. We proberen elkaar niet te overtuigen maar van elkaar te leren.

Wie?

De organisatoren van 'Samenleving in gesprek' hebben allen hun kennis en ervaring opgedaan binnen de Vrijmetselarij. Zij zijn gewend overeenkomsten te zoeken en verschillen te overbruggen. Eigen verantwoordelijkheid, respect, geduld en aandacht is hen op het lijf geschreven. Zij streven naar een samenleving waarin een ieder op zijn of haar wijze in vrede en geluk kan leven zonder de ander te benadelen.

gedrag stikstof arm huizenmarkt
gebrek asielzoekers geweld ouderen
samenleving eenzaamheid respect
corona discriminatie immigratie
criminaliteit belasting isolatie crisis
politiek rijk gezondheidszorg armoede
egoïsme onderwijs individualisme
media waarden vluchtelingen economie
overheid geld ongelijkheid ouderenzorg

Diverse gesprekstechnieken zijn het gereedschap als ook het leiden van gespreksgroepen zodat een ieder datgene wil en kan vertellen wat hem/haar beweegt.

Zij gaan de uitdaging aan om deze kennis en kracht in te zetten in de Kamper samenleving. Kampenaren er toe te brengen met elkaar in gesprek te komen, in elkaar geïnteresseerd te raken, en zo een hechtere samenleving te gaan vormen. Een samenleving op basis van vertrouwen waarbij we in eendracht de hindernissen die in de gemeente leven helpen oppakken en wellicht oplossen. Samen staan we sterk.

We beginnen langzaam in kleine groepen en hopen dan de groep met

gesprekspartners gestadig uit te breiden. Maar vooral met behoud van inbreng van iedereen.

Naar behoefte zullen ook andere vormen van overdracht van meningen en gedachten worden ingezet.

Voor wie?

Een ieder is welkom om mee te doen met de gesprekken. Ongeacht opleiding, kennis, ervaring of politieke of sociale plaats. Dus

Ben jij ook op zoek naar hoe een mooiere en liefdevolle gemeenschap tot stand kan komen? Ben ook jij met compassie geïnteresseerd in de levensomstandigheden van je medebewoner? Zie jij zaken in de samenleving die verandert kunnen worden of beter zouden kunnen verlopen? Wil je helpen om mee te werken tot verbinding, vertrouwen te geven en te ervaren, en zo ruimte te vinden om ook jouw bijdrage aan de samenleving te geven?

Je hoeft geen grote spreker te zijn, of veel angst te hebben, om je mening te uiten. Zelfs jouw ene zin kan en mag anderen inspireren jou te bevragen en uit te nodigen zijn /haar mening aan de jouwe te toetsen.

Ben jij bereid je in te spannen, de krachten te bundelen en ideeën voor het voetlicht te brengen, ja wellicht bereid om te helpen oplossingen in te voeren.

Dan ben je van harte welkom om mee te doen met “Samenleving in gesprek”, je

aan te sluiten en een samenwerking aan te gaan.

Waar en wanneer?

Waar?

Het bestuur van de Vrijmetselaarsloge heeft toegezegd in het begin van de opzet van de gespreksgroep één van de ruimtes in het logegebouw aan de Boven Nieuwstraat 36 te Kampen ter beschikking te stellen.

Wanneer?

De avonden starten we om 20:00 uur en eindigen om 21:30 uur. Daarna is er nog een vrijblijvend napraten tot 22:00 uur.

Kijk in de agenda voor de data en onderwerpen!

Thema: samenleving in gesprek

Datum: 25 april 2023

Tijd: 20:00 - 22:00

Locatie: Boven Nieuwstraat 36 Kampen

Bent u geïnteresseerd in een van deze onderwerpen en wilt u hierover meepraten? Meld u aan via info@samenlevinginsprek.nl

Bingo in de Vijverhof, door Nel van der Werf

Nel van der Werf (88) helpt als vrijwilliger in Zorgcentrum De Vijverhof. Ze vertelt in eigen woorden over de bingo:

Bij het binnenkomen activeer ik de sleutel. Daarna mensen ophalen en naar hun plaats brengen. Bewoners van Philadelphia en huurders nemen deel aan de bingo. Je kunt één of twee plankjes kopen. Een plankje kost 2,50 euro; twee plankjes kosten 5 euro. Huurders betalen 5 euro of 7,50 euro. Er wordt vijf keer gespeeld.

Drie keer voor de pauze en twee keer erna. Dan wordt er geloot met de balletjes. En wie niet de hoofdprijs wint, mag een (poedel)prijsje uit de mand uitzoeken. De prijzen bestaan uit etenswaren, fruit, afwasmiddel of snoep. Groot gejuich als er een prijs wordt gewonnen, maar soms ook sneu als een plankje niet goed is. Tijdens de pauze van een kwartier wordt er weer wat gedronken of een lekker advocaatje gegeven, maar die moet zelf betaald worden. Na afloop worden de rollators gehaald en de bewoners gaan terug naar hun kamer. De tafels worden schoon gemaakt en de avond is weer gezellig voorbij gegaan.

Orgel van Vrijzinnigen via Henk van Marle naar Margaretha

Het orgel van Levensbron heeft sinds kort een nieuwe bestemming gekregen. Onze organist Henk van Marle nam hem mee naar huis, nadat de vereniging een vervangend orgel had geplaatst, zo vertelt Piety. Vrij snel daarna ontving Henk opnieuw een orgel, ditmaal van zijn onlangs overleden broer. Een nieuwer en daarmee fraaier orgel dan Henk eerder nog uit Levensbron had meegenomen.

Maar... wat doe je dan met 'onze' oude? Daarvoor was al snel een oplossing gevonden. In Margaretha konden ze wel een 'nieuw' orgel gebruiken. Zo gezegd, zo gedaan. Inmiddels staat het orgel van Levensbron, dat nog lang niet aan het einde van haar levenscyclus was, in Margaretha, zodat er nog steeds van haar muziek kan worden genoten.

Comforters voor Oekraïne

Begin dit jaar (20 januari) werden op initiatief van Rianne Laarman quilts (ook wel comforters genoemd) gemaakt voor de mensen in Oekraïne. Plaats van handeling: Levensbron, in samenwerking met het 8ste werk Kampen.

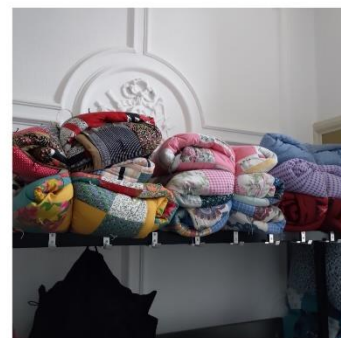
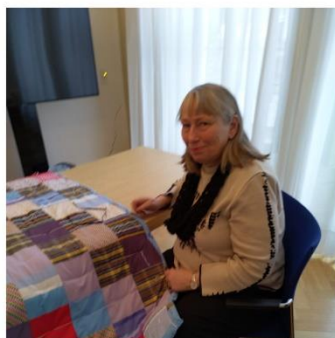
Rianne, eerder: 'Op 4 januari hebben we in Zwolle met ervaren en kersverse naai(st)ers dit met veel enthousiasme gedaan! Wat zou ik het leuk vinden om dit met plaatsgenoten uit Kampen/IJsselmuiden te doen.' Haar oproep was niet aan dovemans oren besteed. 'Materiaal zoals katoenen overhemden, lappen en dekbedhoezen (voor- en achterkant) kunnen die dag meegenomen en

gedoneerd worden. Een financiële bijdrage is welkom voor koffie en voor de vulling van de comforters (dit mag op rekeningnr. NL43 ABNA 0597 3060 95 t.a.v. Vereniging van Vrijzinnigen, o.v.v. comforters).

Marjan Grooters vertelt meer over het fenomeen 'comforter' in onderstaande bijdrage:

Wat is een comforter?

Een comforter is een deken met een hartslag! Het is een begrip dat al heel lang bestaat. Een comforter kan troost

geven, herinneringen oproepen of hoop geven voor de toekomst. De term 'Comforter' komt uit Amerika.

Hoe wordt een Comforter gemaakt?

Een Comforter bestaat uit drie lagen, namelijk een top (de bovenlaag) een vulling (de tussenlaag) en onderlaag. Deze lagen worden met katoenen garen aan elkaar geregen, waarna met de uiteinden een platte knoop wordt gemaakt.

Waar gaan de Comforters naartoe?

Comforters worden verstuurd naar mensen die zich bevinden in rampgebieden of gevlucht zijn voor oorlog. Vanuit Europa zijn vanaf 2015 verschillende transporten geweest met comforters en schooltasjes naar het Syrië, Jordanië en Lesbos, in samenwerking met Doopsgezinde gemeentes in Duitsland, Zwitserland en Frankrijk.

Eind 2022 is een zending hulpgoederen naar Jordanië verstuurd worden met o.a. comforters, schooltassen en tassen met toiletartikelen. Dit is ook weer georganiseerd in samenwerking met Doopsgezinde hulporganisaties uit andere landen.

Waar worden Comforters gemaakt?

In diverse Doopsgezinde gemeentes zijn groepen actief, die regelmatig bij elkaar komen om comforters te maken. Wilt u

eens kijken bij een groep, informeer dan via comforters@doopsgezind.nl waar in uw buurt een groep actief is. Ook als u zelf een groep wilt starten of meer informatie nodig heeft, kunt u mailen. Het is altijd mogelijk hierbij praktische hulp te krijgen van het "coördinatieteam", Jeanette Stenvers en Marjan Huisman.

Een stukje geschiedenis

Sinds 2014 worden in Nederland comforters gemaakt. We staan daarmee in een traditie. Vlak na de Tweede Wereldoorlog zijn Comforters vanuit Amerika naar Nederland gekomen. Ook hier bevonden zich toen mensen die helemaal niets bezaten en behoefte hadden aan een deken die zowel letterlijk als figuurlijk warmte gaf.

Door het ontvangen van comforters voelen mensen dat ze iets krijgen wat met liefde gemaakt is, dat er nog steeds aan hen gedacht wordt en dat geeft hoop voor de toekomst. Het uitreiken van de hulpgoederen is vaak onderdeel van een groter geheel aan hulpwerk, zoals vredes- en verzoeningswerk, scholing en gezondheidszorg.

2023

Eind januari is een bus vol comforters/lappendekens per busje naar Bielefeld vervoerd. Hier worden ze samen met andere hulpgoederen verder naar de Oekraïne gebracht. Medewerkers van MCC delen in samenwerking met de plaatselijke hulpverleners de goederen uit aan de mensen die het zo hard nodig hebben. Ook in maart werden weer comforters naar Oekraïne gebracht.

Meer info: comforters@doopsgezind.nl.

Piety presenteert haar boek 'Sterke Vrouwen' op Internationale Vrouwendag in Margaretha

'De dood is koud, hartstikke koud. Dat weet ik omdat ik hem heb gevoeld'. Zo begint 'Sterke vrouwen', het boek van Piety de Hoop (haar meisjesnaam). 'Het zijn de krachtigste openingswoorden in een boek die ik ooit schreef en ze zijn honderd procent van Piety zelf, zo vertelde ghostwriter Herman Broers tijdens de presentatie op 8 maart, Internationale Vrouwendag. De zaal was afgeladen, tot grote verrassing van de vrouw (85) die haar levensverhaal - en meer - aan de biograf - en nu ook aan de lezer - toevertrouwde.

Aan de hand van haar eigen levensverhaal vertelt Piety (Harlingen, 1937) in de bundel Sterke Vrouwen de geschiedenis van drie generaties vrouwen in Nederland gedurende de twintigste eeuw. Van vooroorlogse generaties die leefden in voorbestemming van geloof en maatschappelijke mores naar de moeders en de dochters van daarna die zich er stap voor stap van wisten te ontdoen. Sterke vrouwen bundelt daarmee niet slechts Piety de Hoops eigen herinneringen, verhalen en idealen als één van hen. Het wil een eerbetoon zijn; een ode aan alle vrouwen die wegen zochten - en vonden - voor het zelfstandig kunnen bepalen van hun eigen toekomst.

Het boek gaat onder andere over haar moeder Baukjen Wilhelmina Tuinstra, geboren in Witmarsum in 1892, overleden in Apeldoorn in

1960, ze werd 67 jaar oud. Ze kreeg acht kinderen, verdeeld over twee huwelijken. Haar eerste man overleed jong en liet haar achter met drie kinderen, toen ze nog maar 25 jaar oud was en de vierde

verwachtte. Later hertrouwde Baukjen en kreeg met haar tweede man nog eens vier kinderen. Van hen was Piety in 1937 de allerjongste. Toen Piety ter wereld kwam, was haar moeder al 45 jaar.

‘De generatievertelling die Sterke vrouwen is geworden, vond met Baukjen een heel boeiend uitgangspunt’, vertelt Herman. ‘Hoe handhaven vrouwen gedurende drie generaties zich, allen levend in hun eigen tijd, maar worstelend met – in essentie – vergelijkbare problemen? Zeker als man sta je daar niet dagelijks bij stil, maar de twintigste eeuw is een aaneenschakeling geweest van strijd van vrouwen. De achterstand die

vrouwen maatschappelijk hadden is voor een groot deel ingelopen. Ik liet me die opmerking ontvallen en Piety zei direct: “Hoho, we zijn er nog lang niet!”. Er zijn prachtige parallellen in de tijd. Scroll door naar de volgende generatie, naar Piety zelf, als in het begin van de jaren tachtig haar huwelijk strandt en ze alleen verder gaat, met vier dochters. Naast alles wat veranderde sinds haar moeder een generatie eerder er zo voor stond, is er één constante: de nadruk op zelfredzaamheid. Baukjen gaf die les door aan Piety, Piety gaf die les door aan haar dochters en aan andere jonge vrouwen. En het is deze boodschap die haar ten diepste motiveerde actief te worden in de vrouwenbeweging, waarover ze ook enkele hoofdstukken vertelt. De dames van de Vrouwenraad Kampen en Overijssel weten waar ik het over heb. Piety vond een maatschappelijk doel, eentje waar ze de lessen van thuis kon inzetten om andere vrouwen te helpen. Tot in Mozambique aan toe.’

‘De gesprekken met Piety waren ook emotioneel op momenten, vooral als het over de persoonlijke kant van dingen ging. Het gestrande huwelijk met haar man Harry Westerik, de vader van Piety’s vier dochters, daarna het levensgeluk dat ze terugvond bij

Paul van den Berg in Kampen, die haar na de gelukkigste jaren van haar leven in hele korte tijd aan een ernstige ziekte ontviel. (...) Piety voelde zich vrij om te spreken. Het was fantastisch om te zien. Ze was op missie. Wellicht kwam het door haar positieve gemoed.

Nog positiever dan anders, want toen we eraan begonnen, had Piety zojuist corona overleefd. Op het hoogtepunt van de eerste golf in de pandemie, maart-april 2020, lag Piety op de intensive care in Zwolle. De proloog van dit boek opent ermee, het zijn de krachtigste openingswoorden in een boek die ik ooit opschreef.'

'Bang om te sterven ben ik niet geweest. Op het moment dat je eraan toegeeft en het blijkt dat het je tijd nog niet is, is het alsof letterlijk het leven in je terugkeert', zo tekende hij uit de mond van Piety op. 'Of mijn wens om mijn verhaal op te willen schrijven een rol heeft gespeeld in Zijn overwegingen, kan ik je niet vertellen. Het plan heeft mij wel een doel gegeven. Ik ben dankbaar dat ik er nog mag zijn en dat ik het verhaal dat ik aan jullie kwijt wilde, alsnog mag vertellen.' Piety hoopte het boek op haar afgelopen 85^e verjaardag

(20 september) te presenteren, maar dat bleek onhaalbaar. Ze besloot daarom op Internationale Vrouwendag haar boek te presenteren. 'Dat maakt dit verhaal meer dan alleen maar memoires', vertelt ze. "Internationale Vrouwendag geeft cachet aan dit boek", zei Piety', zo vertelt Herman. 'Wat mij betreft, Piety, is het even sterk andersom. Jouw boek geeft cachet aan Internationale Vrouwendag.'

Piety heeft de eerste druk van haar boek inmiddels volledig uitverkocht – en deels geschonken aan familie en vrienden – en heeft besloten de volledige opbrengst van het boek te schenken aan de Voedselbank Kampen. Die konden eind maart een bedrag van 910 euro in ontvangst nemen. Inmiddels heeft Piety de tweede druk in huis, dus schroom vooral niet om haar boek voor slechts 15 euro (opbrengst volledig voor de Voedselbank!) aan te schaffen!

Over de kinderen

En hij zei: Je kinderen zijn je kinderen niet.

Ze zijn de zonen en dochters van 's levens hunkering naar zichzelf.

Ze komen door je, maar zijn niet van je,

En hoewel zij bij je zijn, behoren ze je niet toe.

Jij mag hen geven van je liefde, maar niet van je gedachten,

Want zij hebben hun eigen gedachten.

Je mag hun lichamen huisvesten, maar niet hun zielen,

Want hun zielen toeven in het huis van morgen, dat je niet bezoeken kunt, zelfs niet in je dromen.

Je mag proberen hun gelijk te worden, maar tracht hen niet aan je gelijk te maken.

Want het leven gaat niet terug, noch blijft het dralen bij gisteren.

Jullie bent de bogen, waarmee je kinderen als levende pijlen worden weggeschoten.

De boogschutter ziet het doel op de weg van het oneindige en hij buigt je met zijn kracht, opdat zijn pijlen snel en ver zullen vliegen.

Laat het gebogen worden door de hand van de boogschutter een vreugde voor je zijn:

Want zoals hij de vliegende pijl liefheeft, zo mint hij ook de boog die standvastig is.

Uit: Kahlil Gibran (1923). De Profeet.